

Fyra nya, wackra och lustiga
Kjäreleks- och andra

W i s o r,

Den Första:

I en kaja kring sin spis 2c. 196

Den Andra:

Sjömans-Visa.

Bröder! när wid muntert skämt 2c. 197.

Den Tredje:

Sven och Maja.

Eller

I öster morgonrodnan blänkte 2c. 198

Den Sjunde:

Kärlek, som så sällan hwilar, 2c. 199.

Sjung dem alla som du kan och wil,

Så har du bästa Melodien der til.

Besle, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1802.

Exemplaret kostar 1 R.

I.

Sen foja, fring sin spis,
Satt en menlös släkt på bygden;
Gubben grånad, from och vis,
Gumman god som gamla dygden,
Nöjde vid sitt rända ris

Mammors gerning hurtigt led,
Karin nöstade på garnet,
Gerker slöjdade en red,
Och på golvvet lekte barnet,
Husets barn i tredje led.

Drängen med sitt sista lag,
Kom från kogen trött till qvällen;
Gårdshund, gamla trogna Paf,
Makligt låg i ring på hällen,
Katten väntade sin tåg.

Moster Gunnil, i en vrå
Talte sagor, bandt på noten;
Gamla Lustig då och då,
Husets män, Soldat på roten,
Sista Sejden minde på.

Hastigt Husbondsfar man såg
Nippan emot spisen knacka;
Rörd var han i själ och håg,
Tog så brådt sin Almanacka,
Som i stora Bibeln låg.

Wäner! ropte han, se här;

Med

Med en frögd som ej var twungen:
Denne dagen är of far.
Låt of be til Gud för Kungen;
Det hans dyra högtid är!

Kungens Kung, som alt förmår,
Gif hans Ungdom mod och lycka!
Ubrast Gubben, och en tår
Föll uppå hans nötta krycka,
Stödet för hans sjutti år.

Gumman sade, rätt och lag
Skal han skydda för de ringa —
Sveriges öwän skal en dag
Wänta för hans tappra flinga,
Insof Lustig, det swär jag.

Jag i Stockholm sett min Kung!
För de flinka blåa Gofar;
Skölden blir ej honom tung,
Tapperhet ur ögat blöfar,
Han är rast som han är ung.

Dotter Karin fick nu ljud;
Hennes önskan var för Freden,
Och en kärlig Kunglig Brud!
Gerker lade från sig skeden
Och bad samma Bön til GUD!

Gunnil, fattig, fromma själ,
Tog til orda så gunådligt:
Folket för alt split och gråt,
Kungen för alt framt och wädligt
Store GUD beware wäl!

Nu förentes allas röst,
Nu uphöjdes alla händer:
Gustaf Adolph, Sveriges tröst,

Styre

Styre lyckligt Sveriges Länder;
Til Des senaste ålders höst!

Lång din Lust-eld, Lyckans Son;
Låt Kanonen glädje dundra;
Fröjda dig med stoji och dån!
Låt oss små din pragt beundra,
Dina murar vidt ifrån.

Då Palatset uplyst står,
Glindrande i Lustbarheten;
Blott en suck från kajan går;
Högare dock än fröjd-raketen
Dessa tysta offer när.

Den Andra:

Bröder! när vid muntert flämt
Vi så Bacchanaliskt rusta:
Minnoms Neptuns Element,
Som twang tusende at pusta.
Chor.

Ofta så vi wändas, pusta
Med et wäldsam Element;
Låt oss därför litet rusta
Under fritt oskyldigt flämt!

Bröder! mången denna stund
Bråkes reblös ibland bankar,
Utan hopp om ankar-grund,
Ack ja, kanske utan ankar!

Chor.

Ofta wräke vi på bankar,

Ofta

Ofta stöte vi på grund;
Lärom oss af dessa tankar
Wisligt nyttja glädjens stund.

Bröder! Mången utan bröd
Hänger halvdöd wid en plankas;
Kan man gilla öfwerflöd
Wid en så bedröflig tanka?

Chor.

Nej, ack nej! men hör vår tanka:
Han, som ger oss öfwerflöd,
Räcker också denna plankas,
Som skal skydda oss ur nöd.

Mången hes af nödens rop
Saknar nu en Läkknings-droppa,
Då wid fyllda glas och stov
Våra hjertan glättigt hoppa!

Chor.

Våra Pusslar glättigt hoppa;
Men bendagne allihop,
At upoffra hwarje droppe
För en wän wid nödens rop.

Bröder! utan sång och tal,
Utan tröst och hjälp af wänner
Mången, på et splittrade wrak,
Nödens hela ångest känner.

Chor.

Himlen sielf vårt bästa känner,
Honom lämne vi vår sak:
Sålle dö ju hans wänner,
När om de dö på wrak!

Sifwet är et bräckligt glas;

Lärda

Edrom of gt wärfamt njuta:
Skål! det kan ju gå i fräs,
Derför skynde wi at sluta.

Chor.

Denna lifwets usla fluta
Seglar tills hon går i fräs;
När wi med godt samwet sluta,
Smakar of wärt ifta glas.

Den Tredje:

Swen och Maja.

Söster morgonrodnan blänfte
På liljan daggen låg,
Där Swen de blommor pläcka tänkte
Han sist i lunden såg;
Ej Himlen rör den nya lag ::
Ej Naftergalens slag.

At Maja jag en frans will wira
Och den blir henne får,
Med den skal jag deß lössal sira,
Och den min tolf han är.
Säg, frans hwad Swen ej dristar sig ::
Säg, Swen tillbeder dig.

Hans fäng på wädrets wingar flyger
Och Glickans hjerta rör,
Den löfberäcka gång hon smyger,
At se hwad Swen han gör.
Säg, frans hwad Maja dristar sig ::
Säg, Maja älskar dig.

Den

Den ort til all sin frögd kan hinna,
Hans själ har föga frögd,
När glädjens rysta tårar rinna,
Då tolkar känslans högd;
Då staplar Swen sin Majas namn ::
Hon springer i hans samn.

Han då ej nog på fransen skäddar;
Men öm och tjusad ler,
En tår, som hjertats wällust bäddar
Hwar gång sig smyger ner.
Ack! fåra frans du fort består ::
Ack! korta lifwets wär!

Låt dina tårar icke rinna
Fast fransen fort består,
Den sällhet med hwaran wi finna
Kan trotsa tid och år;
Om lifwets ungdom hastigt far ::
Är hjertat ändock qwar.

Den Sjerde:

Sörlet, som så sällan hwilar
Från sin börda, dans och lek,
Satt en gång bland sina pilar,
Swag och lutad wid en Ek,
Solen sina strålar sände,
Foglen qwittar ung och qwic,
Blomman swalkas, Näflan brände,
Minsta fräp i wällust gick.

Stundom Jägarhornet hördes,
Stundom i de gröna hwalf
Lutan med förtjusning rördes,
Astrild wakna, log och skalf,

Äf så mycken präst betagen
Ästrild hemlig afning går,
Ropre: Gudar! denna dagen
Til en wacker Doris hör.

Skönsta Glicia! Edra dagar
Jag et lyckligt öde spår,
Hjertats Gud Er Gäst behagar,
Där Ni Myrten: fransar får,
Tag emot en ringa Lilja
Til et prof af Ert behag,
Ses förnögd, upfyll min wilja,
Glad och munter liksom jag!

När jag någon gång wil sjunga
Kärlek för/a ämnet är,
Hjertat likt som styr min tunga
När jag Edert låford bär,
Sjelf jag tycker at min Luta
Ser ej mera ömma ljud;
Bör då hjertat däraf sluta,
At ni äfwen är des Gud.

Ödet har vår wänskap knutit
Ifrån våra spåda år,
Och som menlös ro har trutit,
Tid och barndom snart, förgår
Se'n jag Far: och Morlös blifwit,
Hos Er all min tröst jag fann,
Se'n of alla öfwergifwit,
Wi blott lesde för hwarann.

Enslighet och nöjda dagar,
Fila sinne och begär,
Stifta snart de ljuswa dagar,
Som of rätt at älska lår!
Kära Du! hwad skall wi göra
I så lycklig ensamhet?
Den, som will vår ro förstöra
Kärste Sjelf ej bättre wet.